

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/180/2020
Identifikačné číslo spisu: 1217219065
Dátum vydania rozhodnutia: 27.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1217219065.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T. G., bytom v W., P. X/B, zastúpenej JUDr. Ivetou Balalovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Ružová dolina 10, proti žalovanej Univerzitná nemocnica Bratislava, so sídlom v Bratislave, Pažitková 4, IČO: 31 813 861, za účasti intervenienta na strane žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/73/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2020 sp. zn. 10Co/144/2019, takto

rozhodol:

D o v o l a n i e o d m i e t a .

Žalovaná a intervenient na strane žalovanej nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. apríla 2019 č.k. 19C/73/2017-135 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 5.000,- € titulom náhrady škody na zdraví, ktorá jej mala byť spôsobená zamestnancami Nemocnice SV. Cyrila a Metoda, Antolská 11, Bratislava. S poukazom na vykonané dôkazy a právny názor Krajského súdu v Bratislave, ako odvolacieho súdu, uvedený v uznesení z 20. decembra 2018 sp. zn. 10Co/105/2018-119, ktorým medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, nemal súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní preukázaný ani jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že postup lege artis sa definuje ako správne poskytnutie zdravotnej starostlivosti v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a so súčasným stavom lekárskeho poznania, ak sa bez zbytočného odkladu vykonajú všetky zdravotné výkony potrebné na správne určenie choroby a zabezpečí sa správny preventívny postup alebo správny liečebný postup a ak sa zdravotná starostlivosť poskytuje v súlade so súčasnými dostupnými poznatkami lekárskej vedy a iných biomedicínskych vied, s prihliadnutím na technické, vecné a personálne vybavenie zdravotníckeho zariadenia. Na posúdenie

zodpovednosti zdravotníckeho zariadenia za škodu na zdraví spôsobenú nesprávnou zdravotnou starostlivosťou sú potrebné odborné a vedecké poznatky, a preto si súd tieto skutočnosti nemôže vyhodnotiť sám. V danom prípade podľa súdu prvej inštancie neprichádzalo do úvahy nariadenie znaleckého dokazovania, nakoľko Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nezistil pochybenie na strane zdravotníckeho zariadenia a poškodená nedisponuje lekárskeho posudkom v zmysle § 7 Zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov, ani iným dôkazom, ktorý by konštatoval zanedbanie poskytnutej zdravotnej starostlivosti.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. januára 2020 sp. zn. 10Co/144/2019-186 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Uviedol, že žalobkyňa, ktorá je od začiatku konania právne zastúpená, bola povinná spolu s podanou žalobou označiť listinné dôkazy na preukázanie tvrdenia, že žalovaný neposúdením jej zdravotného stavu ako urgentného jej spôsobil škodu na zdraví. Svoj nárok právne v žalobe vymedzila ako nárok na jednorazové vyrovnanie podľa § 447b Občianskeho zákonníka, ktoré je však osobitné peňažné plnenie, ktoré poškodenému patrí vtedy, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má pokles pracovnej schopnosti nepresahujúci 40 %, ale má pokles pracovnej schopnosti najmenej 10 %, pričom musí ísť o taký pokles pracovnej schopnosti, ktorý poškodeného neopravňuje poberať úrazovú rentu, nakoľko jednorazovým zaplatením sumy tohto nároku sa vyčerpá právo poškodeného na náhradu škody na zdraví. Tým bola podľa odvolacieho súdu žalobkyňa povinná preukázať, že k poškodeniu jej zdravia došlo v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania. V posudzovanom spore však žalobkyňa netvrdila, že k poškodeniu jej zdravia došlo pri pracovnom úraze alebo ako následok choroby z povolania, a preto je nesporné, že nárok na jednorazové vyrovnanie jej vzniknúť nemohol, odhliadnuc od toho, že v žalobe ani výšku nároku v sume 5.000,- € neodôvodnila, napriek dikcii ust. § 447b Občianskeho zákonníka, z ktorej jednoznačne spôsob určenia sumy jednorazového vyrovnania vyplýva. K návrhu žalobkyne v podanom odvolaní, nariadiť v odvolacom konaní znalecké dokazovanie, ktorým bude jednoznačne preukázané, že po operácii mala otvorené oko a žalovaná jej neposkytla zdravotnú starostlivosť, tak ako jej aj neskoro implantoval závažie, čím jej mala vzniknúť škoda na zdraví, odvolací súd uvádza, že v súlade s ust. § 207 CSP bolo povinnosťou žalobkyne navrhnuť znalecké dokazovanie už v prvoinštančnom konaní, pričom jej argumentácia, že žiadala rozhodnúť najprv o základe žaloby a až po vypracovaní znaleckého posudku si chcela dať vypracovať posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, je v priamom rozpore s koncentráciou konania a najmä povinnosťou strany sporu predložiť včas všetky prostriedky procesného útoku, t. j. pri prvom možnom úkone. Odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa jednoznačne koncentráciu konania podcenila a sama sa o svoje práva pripravila, keďže nedôvodne nevyužila prostriedky procesného útoku (napr. návrh na vykonanie dôkazov, t. j. návrh na nariadenie znaleckého dokazovania) včas, napriek tomu, že obrana žalovanej v konaní jej známa bola. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nepostačuje, ak tento vzťah je iba sprostredkovaný, t. j. ak následok škody už vzniknutej vyvolá ďalšiu škodu, ku ktorej však protiprávny úkon škodcu vôbec nesmeroval. V posudzovanej veci bolo teda povinnosťou žalobkyne v konaní preukázať kumulatívne splnenie zákonných podmienok zodpovednosti žalovanej za škodu, t. j. príčinnú súvislosť medzi kvalifikovanou škodnou udalosťou a vznikom škody, pričom žalobkyňa v žalobe tvrdila, že jej nárok na náhradu škody vznikol porušením právnej povinnosti žalovanej tým, že jej zdravotný stav neposúdil ako urgentný, pokiaľ sa týka otvoreného oka po úspešnej operácii nezhubného nádoru, avšak v konaní nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by akékoľvek pochybenie v rýchlosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalovanou žalobkyňu preukazoval, keď pochybenie, resp. zanedbanie zdravotnej starostlivosti alebo neposkytnutie urgentnej zdravotnej starostlivosti nekonštatuje ani Odborné vyjadrenie č. 201727 MUDr. B. X., predložené žalobkyňou, ktorá jednoznačne skonštatovala, že sa nedá jednoznačne určiť, v akom časovom horizonte má byť zrealizovaná aplikácia viečkového implantátu a zároveň, že žalobkyňa bola informovaná o ďalšom postupe a liečbe po vzniku lagofthalmu na 8 mm (otvorené oko deň a noc).

3. Žalobkyňa podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodila z § 420 písm. f) CSP. Tvrdí, že malo byť vykonané znalecké dokazovanie. Súdnym znalecom by podľa nej vedel jednoznačne uviesť, či skutočnosť, že žalobkyňa mala otvorené oko neustále a nebola vyšetrená očným

lekárom od operácie, až do 17. decembra 2015, mohlo spôsobiť poškodenie rohovky. Taktiež by sa súdny znalec vedel podľa nej vyjadriť k tomu, či zdravotný stav žalobkyne bol taký, že jej malo byť implantované závažie hneď po dodaní a nie až o mesiac. Namieta, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď nenariadil znalecké dokazovanie, nakoľko podľa neho Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nezistil pochybenie na strane zdravotníckeho zariadenia a žalobu zamietol. Poukazuje na to, že sa súd prvej inštancie nezaoberal dôkazmi, ktoré založila do konania, a to vyjadrením MUDr. X.. Navrhuje rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalobkyne ako nedôvodné odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Intervenient na strane žalovanej sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku ďalej „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú žalobkyňou namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnemu názoru, i keď vo vzťahu k § 237 ods. 1 O.s.p. dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016); výslovne to však uviedol aj v niektorých rozhodnutiach, v ktorých aplikoval už právnú úpravu dovolania obsiahnutú v CSP (3Cdo/41/2017, 3Cdo 214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Treba dodať, že o tom, aký bol v tej - ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo súdneho spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje zo zápisnice o pojednávaní.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

14. K tvrdeniu žalobkyne, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že súd prvej inštancie nevykonával ňou navrhnutý dôkaz - nenariadil znalecký posudok, najvyšší súd uvádza, že nevykonanie dôkazov nebolo podľa predchádzajúcej procesnej úpravy (vzťahujúcej sa na určitú časť predmetného konania) považované za vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá OSP). Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania, a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu (§ 121 ods. 1 OSP), a nie účastníkov konania. Znalecký posudok je iba jedným z dôkazných prostriedkov (§ 125 OSP) a tento súd hodnotí ako každý iný dôkaz. Nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/96/99). Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. Aj v ďalšom rozhodnutí R 125/1999 najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Aj v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov vyššie uvedených skutočností. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z podaného dovolania nevyplýva, aby o takýto extrémny prípad išlo.

15. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (rovnako dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (t. j. i výsluch strany ako jeden z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

16. Vychádzajúc z uvedeného v predchádzajúceho odseku potom námietka žalobkyne vychádzajúca z tvrdenia, že nevykonaním navrhovaného dôkazu v konaní došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces, neobstojí. Žalobkyňa mala vedomosť o existencii dôkazu spochybňujúceho jej tvrdenia a preukazujúceho skutočnosti o neporušení povinnosti na strane žalovanej, a to o rozhodnutí Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Dôkazné bremeno o preukázaní porušenia povinnosti žalovanej bolo na žalobkyni.

17. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalobkyne nezistil také nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalobkyňa sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

18. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od vecí samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

19. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

20. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

21. Súdny nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP.

22. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz,

deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

23. Na základe uvedeného, dovolací súd dospel k tomu, že dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné nie je.

24. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.